

Číslo jednací: 13A 4/2019 - 43

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobkyně: **A. L.**, narozená dne X
bytem X
zastoupená advokátkou JUDr. Jaroslavou Šafránkovou
sídlem Lublaňská 673/24, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č.j. 1300/2018-160-SPR/6

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou došlou Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy (dále jen „žalovaný“) ze dne 28. 11. 2018, č.j. 1300/2018-160-SPR/6 (dále jen „napadené rozhodnutí“), a to v rozsahu všech výroků, jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání proti výroku I., výroku II. a výroku III. rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 9. 11.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

2018 č.j. MHMP 41003/2018/Šil (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), které bylo potvrzeno.

2. Prvostupňovým rozhodnutím Magistrát hlavního města Prahy, odbor dopravněsprávních činností (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) v souladu s ust. § 67 odst. 1 správního řádu a ust. § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o odpovědnosti za přestupky**“), rozhodl takto:

- ve výroku I. uznal žalobkyni vinnou tím, že se jako řidička při couvání plně nevěnovala řízení vozidla a nesledovala situaci v provozu na pozemních komunikacích a v důsledku toho způsobila dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví, neboť dne 7. 6. 2016 v době kolem 17.35 hodin řídila vlastní motorové vozidlo tovární značky O. Z., registrační značky X, v Praze 3, po ulici Slezská, kde v blízkosti domu č. 33 plně nesledovala situaci v provozu na pozemní komunikaci a při couvání od levého okraje vozovky z šikmého parkovacího stání ohrozila M. F., který řídil motorové vozidlo - motocykl tovární značky Y. registrační značky X po ulici Slezská ve směru od ulice Jičínská k ulici U Vodárny, došlo ke střetu zadní části daného vozidla s daným motocyklem, pádu motocyklu i jeho řidiče na komunikaci, při dopravní nehodě byla způsobena hmotná škoda na obou vozidlech, došlo ke zranění M. F., který byl vozidlem rychlé záchranné služby odvezen do F. N. K. V., ze které byl po ošetření propuštěn, (dále byla specifikována škoda na zdraví M. F. s odkazem na znalecký posudek č. 557 ze dne 18. 8. 2018 MUDr. Růženy Drtinové), čímž žalobkyně porušila ust. § 5 odst. 1 písm. b) a ust. § 24 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o silničním provozu**“), a spáchala tak z nedbalosti přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, za což jí podle ust. § 125c odst. 5 písm. a), odst. 6 písm. a) téhož zákona byla uložena pokuta ve výši 25 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 12 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení, dále byla určena splatnost pokuty a náhrady nákladů řízení,
- ve výroku II. poškozenému M. F., který uplatnil nárok na náhradu škody v částce 80 271 Kč a nárok na náhradu v řízení účelně vynaložených nákladů spojených s uplatněním nároku na náhradu škody, nárok na náhradu škody nepřiznal, neboť výše škody nebyla spolehlivě zjištěna a zjišťování škody by vedlo ke značným průtahům v řízení a odkázal poškozeného se svým nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci,
- ve výroku III. poškozenému A., spol. s r.o., který uplatnil nárok na náhradu škody v částce 35 900 Kč a nárok na náhradu v řízení účelně vynaložených nákladů spojených s uplatněním nároku na náhradu škody, nárok na náhradu škody nepřiznal, neboť výše škody nebyla spolehlivě zjištěna a zjišťování škody by vedlo ke značným průtahům v řízení a odkázal poškozeného se svým nárokem na soud nebo jiný orgán veřejné moci.

II. Žalobní body

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

3. Žalobkyně namítala, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s posouzením jejího zavinění, a to jak ve výrokové části, tak v odůvodnění. Správní orgán I. stupně nesprávně uvedl, že je pro něj závazné stanovisko Obvodního soudu pro Prahu 2 uvedené v usnesení č.j. 6T 5/2017-265, kterým byla trestní věc vedená u daného soudu pro skutek, který byl projednáván v předmětném správním řízení, postoupena dle § 222 odst. 2 trestního řádu k projednání a rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně jako přestupek. Správní orgán I. stupně je určen k tomu, aby učinil závazné rozhodnutí v tom směru, zda skutek je či není přestupkem, při svém rozhodování není vázán právním názorem soudu, který mu věc postoupil, a nemusí skutek posoudit jako přestupek, správní orgán I. stupně však místo toho, aby řádně zjistil skutkový stav a vypořádal se se všemi skutečnostmi a důkazy, pouze uvedl, že je pro něj závazné stanovisko Obvodního soudu pro Prahu 2. V důsledku toho se správní orgán I. stupně nedostatečně vypořádal s argumentací prokazující zavinění žalobkyně a s formou tohoto zavinění, neuvedl konkrétní skutečnosti, ze kterých by zavinění a jeho formu dovozoval. Správní orgán I. stupně tak zejména neuvedl, zda je u žalobkyně dána nedbalost nevědomá či nedbalost prostá, pokud uvádí, že dle jeho názoru není důvod pochybovat, že u žalobkyně je jako minimální forma zavinění dána nedbalost nevědomá, neopírá se o žádné konkrétní skutečnosti související s popisovaným skutkem, nelze argumentovat jen tím, že řidič je seznámen se zákonem o silničním provozu a s povinnostmi z něj vyplývajících. Přitom je povinností správního orgánu zavinění prokazovat a zabývat se i jeho formou, poukázala na nález Ústavního soudu ze dne 31. 5. 2016, sp. zn. III. ÚS 2065/15, a na další trestněprávní judikaturu. Nedostatečné posouzení zavinění žalobkyně je reflektováno též ve výrokové části, z ust. § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky přitom vyplývá povinnost uvést ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, též formu zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
4. Žalovaný se nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou žalobkyně, dle které nemůže být správní orgán vázán právním názorem soudu, není zřejmé, z čeho žalovaný dovodil, co měl správní orgán I. stupně na mysli, když z jeho odůvodnění to rozhodně nevyplývá, správní orgán I. stupně neuvedl, že se ztotožňuje se závěrem soudu, ale že je jím vázán, což je rozdíl.
5. Správní orgány měly dle názoru žalobkyně prokazovat, že to byla ona, kdo způsobil dopravní nehodu a prokazovat i to, zda žalobkyně ohrozila ostatní účastníky provozu, poukázala na nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2065/15, ve kterém považoval za nepřiměřený požadavek Nejvyššího soudu ČR, dle kterého je řidič povinen couvat pomocí jiné pověřené osoby nebo výstražného signálu vždy, kdy mu postavení vozidla při couvání neumožňuje přehlednout veškerý prostor za vozidlem a kdy mu může některá osoba vstoupit do prostoru za vozidlem. Správní orgány se dále nevypořádaly ani s mírou zavinění poškozeného M. F. a s námitkami žalobkyně, dle kterých poškozený přispěl k nehodě tím, že sám porušil pravidla silničního provozu.
6. Považovala za nesprávnou argumentaci ohledně materiálního znaku přestupku, společenskou škodlivost nelze dovozovat pouze z toho, že skutková podstata je kvalifikována v zákoně o silničním provozu, pokud by tomu tak bylo, nemusel by zákonodárce společenskou škodlivost jako další znak přestupku uvádět, jedná se o

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

korektiv, který je vždy třeba posuzovat, poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č.j. 5 As 104/2008-45. Správní orgány se však s touto otázkou vůbec nevypořádaly, nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

7. Měla za to, že správní orgány se nedostatečně vypořádaly s námitkou žalobkyně, že MUDr. Drtinová neměla dostatečnou odbornost a specializaci k posouzení závažnosti zranění poškozeného, a její posudek č. 557 tedy nelze v řízení použít, její specializace je posudkové lékařství, a nikoli soudní lékařství. Správní orgán I. stupně k tomu pouze odkázal na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 s tím, že ve shodě se soudem má za to, že odborná kvalifikace MUDr. Drtinové je dostatečná. Obvodní soud pro Prahu 2 se však k této skutečnosti nijak nevyjadřoval a ani tuto znalkyni zpracováním znaleckého posudku nepověřil. Tuto námitku žalobkyně uvedla též v odvolání, avšak ani žalovaný se s ní dostatečně nevypořádal, k jeho odkazu na soud je třeba uvést, že ani soud nikde neuvedl, že by odbornost lékařky byla dostatečná a trestní řízení skončilo postoupením věci k projednání jako přestupku; z toho nelze dovozovat, že by odborná kvalifikace MUDr. Drtinové byla dostatečná. Žalovaný dále nepochopil námitku žalobkyně, která nezpochybnila, že je k posouzení zdravotního stavu třeba odborných znalostí, ale to, že znalec nemá činit právní závěry, neboť ublížení na zdraví není lékařský termín, ale jedná se právní kvalifikaci, kterou může učinit pouze správní orgán.
8. Shrнула, že správní orgány jsou povinny zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, vina obviněného musí být prokázána nade vší pochybnost, správní orgány však v daném řízení tyto zásady porušily, žalovaný se nedostatečně vypořádal též s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání, napadené rozhodnutí je tím nepřezkoumatelné. Namítané vady se pak týkají obou správních rozhodnutí.
9. Navrhla, aby napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí byla zrušena a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení a aby byla žalovanému uložena povinnost uhradit žalobkyni náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě podrobně popsal předchozí průběh trestního řízení a správního řízení včetně řízení odvolacího. Uvedl, že žalobní námitky jsou velmi podobné jako námitky odvolací, se kterými se již žalovaný dostačujícím způsobem v napadeném rozhodnutí vypořádal, a to na stranách 5 – 9, na toto odůvodnění odkázal.
11. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

12. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

13. Dle protokolu o nehodě v silničním provozu ze dne 7. 6. 2016 došlo téhož dne v 17:35 hodin k dopravní nehodě, kdy řidička – žalobkyně vycouvávala s osobním motorovým vozidlem tovární značky O. Z., RZ X v Praze 3, ulice Slezská 33 z místa parkování a narazila do projíždějícího motocyklu tovární značky Y, RZ X, který řídil řidič M. F. ve směru od ulice Jičínská, došlo ke zranění M. F., který byl převezen vozidlem RZS do FN K. V. k ošetření a k vyšetření, poté byl ponechán v hospitalizaci, vznikla hmotná škoda na vozidlech, dechová zkouška u řidičů negativní, technická závada jako příčina dopravní nehody nebyla na místě ohledáním zjištěna, ani uplatněna.
14. Policie ČR zahájila dne 12. 7. 2016 úkony trestního řízení ve věci ublížení na zdraví z nedbalosti podle ust. § 148 odst. 1 trestního zákoníku v souvislosti s výše uvedenou dopravní nehodou, neboť na podkladě zjištěných skutečností byl dostatečně odůvodněn závěr, že tento trestný čin spáchala žalobkyně. Součástí správního spisu je vyšetřovací spis a trestní spis.
15. Opatřením Policie ČR ze dne 5. 8. 2016 byla přibrána soudní znalkyně MUDr. Růžena Drtinová k vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, opatření bylo doručeno dne 23. 8. 2016 žalobkyni, ta proti němu nevznesla námitky. Znalecký posudek č. 557 ze dne 18. 8. 2016 MUDr. Růženy Drtinové ve věci posouzení poškození na zdraví M. F. je rovněž součástí spisu.
16. Dne 31. 8. 2016 byl vyhotoven znalecký posudek č. 97/16 z oboru doprava Ing. Pavlem Winklerem, ve kterém posoudil a zodpověděl otázky Policie ČR, dne 17. 11. 2016 byl Ing. Pavlem Winklerem vyhotoven doplněk ke znaleckému posudku č. D97/16 z důvodu změny plánu dopravní nehody a dne 29. 4. 2017 byl vyhotoven doplněk č. D2-97/16 na základě požadavku soudu.
17. Usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 5. 2017, č.j. 6 T 5/2017-265, rozhodl daný soud v hlavním líčení tak, že věc, kdy žalobkyně byla trestně stíhána pro přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku pro skutek popsany shora postoupil v souladu s ust. § 222 odst. 2 trestního řádu k projednání a rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně jako přestupek. Součástí popisu skutku ve výroku tohoto usnesení je popis jednání žalobkyně, která při couvání nesledovala dopravní situaci a nedbala dostatečné opatrnosti, aby neohrozila ostatní účastníky provozu a nedala tak přednost motocyklu řízenému M. F., čímž porušila důležité povinnosti vyplývající z ust. 4 písm. a), b) a § 24 odst. 2 zákona o silničním provozu, a v důsledku toho se při couvání s motocyklem střetla. V odůvodnění soud uvedl, že provedeným dokazováním bylo jednoznačně prokázáno, že ke skutku, tak jak je popsán v obžalobě došlo, a že v příčinné souvislosti s předmětnou dopravní nehodou došlo ke zranění poškozeného M. F., které lze s ohledem na délku omezení v obvyklém způsobu života kvalifikovat jako ublížení na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. Soud však uvedl, že ne každé porušení dopravního předpisu lze považovat za „porušení důležité povinnosti“, při provozu na silnicích se jedná zejména o takové porušení řidiče, které se zřetelem na sílu, rychlost a hmotnost motorových vozidel může mít za následek vážnou dopravní nehodu, a které podle všeobecných zkušeností takový následek skutečně často mívá, obligatorně není dán výčet všech důležitých povinností,

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

neboť je vždy nutno hodnotit konkrétní případ, který je přímo závislý na specifické dopravní situaci. Dále konstatoval, že bylo prokázáno videozáznamem a znaleckým posudkem z oboru dopravy, že žalobkyně při vyjíždění z parkovacího místa nesledovala dostatečně a pečlivě provoz na vozovce, nedbala dostatečné opatrnosti a svým jednáním tak ohrozila řidiče M. F. Nicméně vzhledem k minimální rychlosti, kterou se pohybovalo vozidlo žalobkyně, k nízké střetové rychlosti obou vozidel, ke vzdálenosti, na kterou mohl poškozený sledovat pohyb vozidla, i s přihlédnutím ke skutečnosti, že nebylo možné objektivně určit rychlost motocyklu před počátkem reakce, dospěl soud k závěru, že jednání žalobkyně je třeba hodnotit pouze jako prostou nedbalost podle ust. § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, a s ohledem na to věc postoupil k projednání jako přestupek.

18. Oznámením ze dne 24. 8. 2017 správní orgán I. stupně zahájil řízení ve věci přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, kterého se žalobkyně měla dopustit porušením ust. § 5 odst. 1 písm. b) a ust. § 24 odst. 2 zákona o silničním provozu, a to popsáním jednáním, kdy dne 7. 6. 2016 došlo k předmětné dopravní nehodě, zároveň předvolala žalobkyni jako obviněnou k ústnímu jednání na den 27. 9. 2017 a vyrozuměl poškozené o možnosti připojit se k řízení s nárokem na náhradu škody.
19. Ústní jednání se konala dne 27. 9. 2017 a dne 9. 11. 2017, kdy v průběhu prvního ústního jednání žalobkyně a poškození zaujímalí opačný náhled na způsob zavinění dopravní nehody.
20. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 1. 2018, v odůvodnění správní orgán I. stupně vyšel z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 5. 2017, č.j. 6 T 5/2017-265, ze všech důkazů obsažených v přiloženém spisovém materiálu a z dokazování provedeného při ústním jednání, k průběhu nehody dne 7. 6. 2016 shledal, že žalobkyně dne 7. 6. 2016 v době kolem 17.35 hodin řídila vlastní osobní motorové vozidlo po ulici Slezská, kde v blízkosti domu č. 33 plně nesledovala situaci v provozu na pozemní komunikaci a při couvání od levého okraje vozovky z šikmého parkovacího stání ohrozila M. F., který řídil motorové vozidlo – motocykl, došlo ke střetu zadní části osobního vozidla s motocyklem, pádu motocyklu a jeho řidiče na komunikaci, byla způsobena hmotná škoda na obou vozidlech a došlo ke zranění M. F. Dle znaleckého posudku č. 557 ze dne 18. 8. 2016 MUDr. Růženy Drtinové bylo zranění M. F. hodnoceno jako ublížení na zdraví, neboť utrpěl podvrtnutí pravého kolenního kloubu s poúrazovou nestabilitou tohoto kloubu, poúrazové krvácení do pravého kolenního kloubu a poranění měkkých tkání pravé dolní končetiny, přičemž doba léčení trvá po dobu 4 až 6 týdnů a uvedené změny zdravotního stavu představují omezení v obvyklém způsobu života minimálně po dobu 5 týdnů. Po vyhodnocení všech důkazů shledal, že tyto listinné důkazy nejsou v rozporu a vzájemně spolu korespondují, celý spisový materiál prokazuje, že se žalobkyně jako řidička při couvání plně nevěnovala řízení vozidla a nesledovala situaci v provozu na pozemních komunikacích a v důsledku toho způsobila dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví. Hodnotil též znalecký posudek Ing. Josefa Toupalíka č. 4931-006/17 ze dne 20. 3. 2017 předložený žalobkyní, avšak vzhledem k jeho nedostatkům, kdy tento posudek neobsahuje poučení znalce, znalec vycházel z chybně zakresleného

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

plánku dopravní nehody (který sama žalobkyně napadala a k jehož opravě následně došlo) a neprokázaným spekulacím ohledně oslnění M. F., k jeho závěrům nepřihlížel a plně se ztotožnil se závěry znaleckého posudku Ing. Winklera č. 97/16 ze dne 31. 8. 2016 a jeho doplňku, když tyto závěry rovněž popsal.

21. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 2. 2. 2018 odvolání, ve kterém uplatnila totožné námitky, jako jsou uvedeny v žalobě. K odvolání doplnila dne 15. 3. 2018 znalecký posudek Ing. Josefa Āoupalíka ze dne 8. 3. 2018.

22. Napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 28. 11. 2018, v odůvodnění žalovaný shrnul předchozí průběh správního řízení, obsah podaných odvolání a podklady, z nichž vycházel správní orgán I. stupně, v jeho postupu neshledal vadu, která by odůvodňovala zrušení vydaného rozhodnutí, a uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. Shledal, že důkazy provedené správním orgánem I. stupně, ze kterých následně vycházel, nebyly získány v rozporu se zákonem a jsou vhodné ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, sankce pokuty pak byla uložena na spodní hranici zákonem stanoveného sankčního rozpětí. K odvolacím námitkám žalobkyně uvedl, že odkaz správního orgán I. stupně na usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 5. 2017 je třeba nahlížet v celém kontextu, tento orgán tím měl na mysli, že jednání žalobkyně bylo právně kvalifikováno jako přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku na začátku trestního řízení, přičemž se správní orgán I. stupně ztotožnil s názorem soudu v tom smyslu, že jednání žalobkyně lze hodnotit jako prostou nedbalost. Podobně ohledně stanoviska k odborné kvalifikaci MUDr. Růženy Drtinové, kdy dle názoru žalovaného správní orgán I. stupně měl na mysli skutečnost vyplývající ze záznamu ze dne 9. 5. 2017 o průběhu hlavního líčení před soudem, kdy žalobkyně u hlavního líčení zpochybňovala odbornost výše uvedené lékařky, přičemž soud její odbornost nijak nezpochybnil. Námitku žalobkyně týkající se toho, že MUDr. Drtinová má specializaci pro obor posudkové lékařství, nikoli pro obor soudní lékařství či ortopedie, hodnotil jako účelovou, neboť Policie ČR vyhotovila dne 5. 8. 2016 pod č. j. KRPA-218792/TČ-2016-000005-43 opatření o přibrání soudní znalkyně MUDr. Růženy Drtinové k vyhotovení znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, které bylo žalobkyni doručeno do vlastních rukou, byla v něm poučena o možnosti podání námitek proti odbornému zaměření znalkyně nebo proti formulaci otázek, této možnosti však nevyužila, námitky podává až po vydání posudku, pokud by však skutečně s odborností nesouhlasila, jistě by tuto námitku vznesla již dříve. Nepřisvědčil žalobkyni, že znalkyni MUDr. Drtinové nepřislušelo hodnotit zranění poškozeného jako ublížení na zdraví, rozhodnutí Policie ČR a správního orgánu I. stupně záviselo na skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí, Policie ČR postupovala dle § 105 odst. 1 trestního řádu, důkaz znaleckých posudkem upravuje správní řád v § 56, úřední osoby nepochybně nemají odborné znalosti z oboru zdravotnictví, nepřisluší jim hodnotit zranění poškozeného, k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č.j. 1 Afs 71/2009-113. K rozporu kamerového záznamu s výpovědí žalobkyně odkázal na druhý odstavec strany 10 prvostupňového rozhodnutí, který citoval. Konstatoval, že správní orgán I. stupně odvozoval skutečnost nevěnování se řízení vozidla a nesledování situace v provozu žalobkyni zejména z její výpovědi a ze znaleckého posudku Ing. Pavla Winklera, dle kterého žalobkyně mohla dopravní

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

nehodě zabránit sledováním prostoru v protisměru možných příjezdů vozidel, přičemž dle její výpovědi její pozorování tohoto prostoru skončilo právě v okamžiku začátku provádění couvacího manévru. K otázkám subjektivní stránky, objektu, objektivní stránky a společenské nebezpečnosti odkázal na strany 12 a 13 prvostupňového rozhodnutí, se kterým se v tomto směru zcela ztotožnil, nepřisvědčil žalobkyni, že by nebylo prokázáno, že se jedná o čin společensky škodlivý. Poukázal na to, že správní orgán I. stupně hodnotil na stranách 11 a 12 též možné zanedbání povinností poškozeného, shledal, že nehodový děj byl objektivně zjištěn a správní orgán I. stupně o něm neměl žádné pochybnosti, ani této námitce tak nepřisvědčil. Ohledně znaleckého posudku Ing. Josefa Toupalíka rovněž odkázal na prvostupňové rozhodnutí, konkrétně třetí odstavec strany 10, žalovaný k dalšímu posudku doplněnému v odvolacím řízení rovněž nepřihlédl, neboť znalec opět vycházel z chybně zakresleného plánu dopravní nehody, který sama žalobkyně napadala a k jehož opravě následně došlo. Měl za to, že správní orgán I. stupně se dostatečně vypořádal i návrhem na nové provedení znaleckého posudku, i s podáním vysvětlení pana V. P., který nijak nerozporoval skutečnost vyplývající ze znaleckého posudku Ing. Pavla Winklera, že poškozený na couvající vozidlo reagoval včas, avšak nebylo v jeho silách střet s vozidlem odvrátit. Dále se zabýval posouzením námitek poškozených. Závěrem uvedl, že tímto rozhodnutím považuje za vyřízenou též žádost poškozeného o uplatnění opatření proti nečinnosti došlou 8. 11. 2018.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
24. K námitce nedostatečného odůvodnění formy zavinění žalobkyně je nezbytné uvést, že v případě přestupků postačuje zavinění z nedbalosti, pokud zákon výslovně nestanoví, že je třeba úmyslného zavinění (§ 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „**přestupkový zákon**“, který byl účinný v době protiprávního jednání žalobkyně). Rovněž skutková podstata popsána v ust. § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu nestanovuje požadavek úmyslu a postačí tak, pokud je prokázáno zavinění obviněného ve formě nedbalosti. Definice úmyslu a nedbalosti jsou obsaženy v ust. § 4 přestupkového zákona, přičemž podle § 4 odst. 1 písm. b) je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
25. Dle ust. § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu řidič je kromě povinností uvedených v § 4d dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Podle ust. § 24 odst. 2 téhož zákona při couvání řidič nesmí ohrozit ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích.

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

26. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 5. 2017, čj. 10 As 318/2016-46, uvedl, „že zavinění je *vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky vědomostní (zda a jak pachatel ví) a složky vůle (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).*“
27. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2012 č.j. 1 As 150/2012-33: „Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny současně dva znaky (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2008, čj. 1 As 56/2008 - 66). Prvním z nich je, že pachatel přestupku nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tomto vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. V rámci naplnění tohoto druhého znaku nevědomé nedbalosti se tedy vychází z možnosti znalosti, která se zkoumá na základě objektivních okolností spojených se skutkem a subjektivních dispozic konkrétního pachatele. Zákon o přestupcích zakládá odpovědnost za přestupky spáchané z nevědomé nedbalosti na možnosti předvídat způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem. Kritériem nedbalosti v obou jejích formách je zachovávaní potřebné míry opatrnosti pachatelem. Míra opatrnosti je dána spojením objektivního a subjektivního hlediska při předvídání způsobení poruchy nebo ohrožení zájmu chráněného zákonem (srov. obdobně Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2009, s. 183 - 184). Co se týče objektivní míry potřebné opatrnosti, ta se žádá zpravidla od každého ve stejné míře. Jestliže není objektivní kritérium upraveno zvláštními právními nebo bezpečnostními předpisy či uznávanými pravidly, je nutno vyžadovat takovou opatrnost, jaká je přiměřená okolnostem a situaci, kterou pachatel svým jednáním sám vyvolal.“ „Pro konstatování nevědomé nedbalosti však musí být splněno i subjektivní kritérium nedbalosti, které spočívá v míře opatrnosti, kterou je schopen vynaložit pachatel v konkrétním případě. Při posuzování subjektivní míry opatrnosti je třeba zvažovat jednak vlastnosti, zkušenosti, znalosti a okamžitý stav pachatele (vzdělání, kvalifikace, obecné i speciální zkušenosti, inteligence, postavení v zaměstnání apod.) a jednak okolnosti konkrétního případu, ať už existují nezávisle na pachateli, nebo jsou jím vyvolané.“
28. Nelze souhlasit, že by správní orgán I. stupně, a následně též žalovaný, rezignovaly na řádné odůvodnění zavinění žalobkyně. Správní orgán I. stupně po postoupení věci vycházel z trestního spisu včetně usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 5. 2017 a z dokazování provedeného v trestním řízení, což mu však nelze vytýkat, neboť v trestním řízení bylo provedeno podrobné dokazování, byla podána obžaloba a ve věci proběhlo hlavní líčení. Z hlediska zásady procesní ekonomie proto není pochybením, pokud správní orgán I. stupně v řízení využil důkazy, které byly shromážděny v předchozím trestním řízení (jejich výčet je uveden na stranách 4 -7 prvostupňového rozhodnutí), tyto důkazy však ve správním řízení sám provedl, učinil z nich patřičná zjištění a v napadeném rozhodnutí tyto důkazy vyhodnotil. Z těchto důkazů pak učinil zjištění týkající se objektivních okolností spojených se skutkem, které se staly základem pro hodnocení vnitřního subjektivního postoje žalobkyně k protiprávnímu jednání a

k jeho následku. Hodnotil tak zejména průběh nehodového děje, kdy vycházel ze znaleckého posudku č. 97/16 a jeho dodatků č. D97/16 a D2-97/16 znalce Ing. Pavla Winklera (viz strana 9 – 10), dle kterého příčinou dopravní nehody z technického hlediska bylo najetí automobilu O. Z. během couvání do nebezpečného koridoru střetu vytvořeného příjezdem motocyklu Y., žalobkyně mohla střetovému ději zabránit sledováním prostoru v protisměru možných příjezdů vozidel v jednosměrné komunikaci, dle její výpovědi však její pozorování tohoto prostoru skončilo právě v okamžiku provádění couvacího manévru, tj. zahájení vyjíždění z oblasti modré parkovací zóny, dle znalce měla žalobkyně lepší možnost spatřit příjíždějící motocykl a po zohlednění kamerového záznamu konstatoval, že příčinou dopravní nehody byla reakční doba žalobkyně delší než obvyklá z důvodů jiných než technických, přičemž žalobkyně zjevně nesledovala dopravní situaci na komunikaci, na kterou vyjížděla z prostoru vymezeného pro parkování, a to od okamžiku, kdy se rozjela, až do vzájemného střetu. Správní orgán I. stupně pak v souladu s tímto hodnocením na straně 9 napadeného rozhodnutí uvedl, že se ztotožnil s názorem soudu, že žalobkyně při vyjíždění z parkovacího místa nesledovala dostatečně a pečlivě provoz na vozovce, nedbala dostatečné opatrnosti a při couvání tak ohrozila motocyklistu M. F., kdy v příčinné souvislosti s porušením dopravních předpisů (§ 5 odst. 1 písm. b) a § 24 odst. 2 zákona o silničním provozu) došlo k dopravní nehodě, při které došlo ke zranění M. F., které s ohledem na délku omezení na obvyklém způsobu života je kvalifikováno jako ublížení na zdraví. Vedle tohoto hodnocení, které je součástí úvah o zavinění žalobkyně, se žalovaný k subjektivní stránce dále vyjádřil na straně 12 prvostupňového rozhodnutí, zde vyšel z toho, že k naplnění skutkové podstaty daného přestupku není třeba úmyslného zavinění, ale postačuje zavinění v minimální formě nevědomé nedbalosti, za podmínky, že porušením uvedených předpisů došlo k dopravní nehodě, při které bylo jinému ublíženo na zdraví. V této souvislosti konstatoval, že žalobkyně jako řidička měla a mohla znát své povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu, měla povinnost udržovat svou odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel, na základě toho nepochyboval o tom, že přinejmenším tato minimální forma zavinění u ní dána byla.

29. V rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č.j. 2 As 323/2016-45, se uvádí: „*Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem nespatřuje nezákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v užití formulace „minimálně ve formě nedbalosti nevědomé“ ve výroku, neboť prokázání této formy zavinění postačovalo k naplnění subjektivní stránky skutkové podstaty přestupku, který byl stěžovateli kladen za vinu. Takto formulovaný výrok nevzbuzuje pochybnosti, zda přestupce jednal zaviněně, a v jistém ohledu jej lze chápat i jako promítnutí zásady in dubio pro reo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 6 As 303/2016 – 37).*“

30. Není tudíž ani pochybením, pokud správní orgán I. stupně uvedl, že na straně žalobkyně shledává zavinění minimálně ve formě nevědomé nedbalosti.

31. Z výše uvedeného je zřejmé, že prvostupňové rozhodnutí dostatečným a srozumitelným způsobem vysvětluje, z jakých konkrétních skutečností správní orgán I. stupně dovodil na straně žalobkyně zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, tedy že

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

žalobkyně nevěděla, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým poměrům vědět měla a mohla.

32. V tomto kontextu je třeba vnímat též konstatování správního orgánu I. stupně ohledně jeho vázanosti usnesením Obvodního soudu pro Prahu 2 obsažené na straně 9 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán I. stupně zde odkázal na konstatování soudu, že v jednání žalobkyně nelze spatřovat porušení důležité povinnosti vyplývající z jejího postavení řidičky a uloženou jí dle zákona, přičemž její jednání lze hodnotit pouze jako prostou nedbalost dle ust. § 16 odst. 1 písm. b) trestního zákona. Správní orgán I. stupně je na základě ust. § 57 odst. 3 správního řádu vázán daným rozhodnutím soudu o tom, že se nejedná o trestný čin dle ust. § 148 odst. 1 trestního zákoníku, kdy součástí úvahy trestního soudu postupujícího věc k projednání jako přestupek muselo být též vyhodnocení všech znaků skutkové podstaty ust. § 148 odst. 1 trestního zákoníku, tedy též toho, zda žalobkyně porušila důležitou povinnost a zda v jaké formě se jednalo o zaviněné jednání. Jakmile usnesení o postoupení věci dle ust. § 222 odst. 2 trestního řádu nabude právní moci, vytvoří v řízení před soudem překážku rei iudicate. Správní orgán je v návaznosti na postoupení věci povinen provést správní řízení ohledně přestupku, což správní orgán I. stupně učinil, v prvostupňovém rozhodnutí pak samostatně učinil příslušná skutková zjištění a samostatně zhodnotil všechny aspekty, které je potřeba zvážit v případě rozhodování o přestupku, a to včetně subjektivní stránky, tj. otázky zavinění, jak je uvedeno výše, a tedy sám vyhodnotil, zda skutek je či není přestupkem. Nelze tak přisvědčit žalobkyni, že by správní orgán I. stupně a potažmo též žalovaný, nesprávně uchopily závaznost usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 o postoupení věci a že by samostatně nevyhodnotily otázku zavinění žalobkyně. Daná žalobní námitka je tak nedůvodná.
33. Podle ust. § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou.
34. Musí se proto u fyzických osob uvést, jestli byl přestupek spáchán úmyslně, nebo z nedbalosti. (*Jemelka, L., Vetešík P. Zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zákon o některých přestupcích. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, 1050 s.*)
35. Z toho vyplývá, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku je nezbytné pouze uvést, zda se u posuzovaného přestupku jedná o zavinění ve formě úmyslu či nedbalosti, není již třeba rozlišovat, zda jde o úmysl přímý či nepřímý, či nedbalost vědomou či nevědomou. Správní orgán I. stupně tyto požadavky dodržel, neboť ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobkyně spáchala daný přestupek z nedbalosti. Žalobní námitka o nedostatku výroku je tak nedůvodná.
36. Vzhledem k tomu, že z odůvodnění správního orgánu I. stupně je jasné, jakým způsobem si vyložil závaznost usnesení Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 5. 2017, a to i vzhledem k hodnocení zavinění žalobkyně, lze považovat za dostačující, jakým způsobem se žalovaný vyjádřil k příslušné odvolací námitce. Žalovaný zde v souladu s odůvodněním správního orgánu I. stupně vysvětlil, že vázanost usnesením o

postoupení věci nemůže spočívat v hodnocení skutku jako přečinu ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 148 odst. 1 trestního zákoníku, neboť tak byl skutek kvalifikován na začátku daného trestního řízení (než byla věc postoupena k projednání jako přestupek), a tedy že správní orgán I. stupně se ztotožnil s názorem soudu v tom smyslu, že jednání žalobkyně lze hodnotit jako prostou nedbalost. Toto vysvětlení odpovídá prvostupňovému rozhodnutí, neboť v něm správní orgán I. stupně otázku zavinění žalobkyně hodnotil samostatně, jak je uvedeno výše. Daná námitka je tak rovněž nedůvodná.

37. Pokud jde o námitku, dle které měly správní orgány prokazovat, že právě žalobkyně způsobila předmětnou dopravní nehodu a zda ohrozila ostatní účastníky silničního provozu, soud uvádí, že správní orgány obou stupňů se těmito zásadními skutečnostmi zabývaly, zejména správní orgán I. stupně věnoval velkou pozornost prokazování nehodového děje a míry, v jakém se na jeho průběhu podílela právě žalobkyně a otázce, zda ke vzniku dopravní nehody přispěl též poškozený M. F. Vycházel přitom zejména ze skutečnosti, že žalobkyně byla ztotožněna policisty Policie ČR bezprostředně po nehodě, dále vycházel z její výpovědi, z výpovědi poškozeného M. F., z protokolu o nehodě, z plánek a fotodokumentace, ze znaleckého posudku Ing. Pavla Winklera č. 97/16 ve znění následných doplňků, ze znaleckého posudku č. 557 MUDr. Růženy Drtinové a z kamerového záznamu, ze kterého je zřejmý pohyb vozidla žalobkyně. Právě znalecký posudek Ing. Pavla Winklera č. 97/16 určil, že příčinou vzniku nehodového děje byla reakční doba žalobkyně delší než obvyklá z důvodů jiných než technických, žalobkyně mohla střetovému ději zabránit sledováním prostoru v protisměru možných příjezdů vozidel v jednosměrné komunikaci, její pozorování tohoto prostoru však skončilo právě v okamžiku začátku provádění couvacího manévru, žalobkyně měla lepší možnost vidět příježdějící motocykl, který byl z jejího pohledu viditelný minimálně na vzdálenost 27 metrů. Správní orgán I. stupně se vyjádřil též k rozporům se znaleckým posudkem Ing. Josefa Ťoupalíka ze dne 20. 3. 2017 předloženým žalobkyní, dle něhož lze příčinu nehody spatřovat na straně řidiče motocyklu, který na zleva vyjíždějící vozidlo reagoval opožděně, a při intenzivním brždění řízení motocyklu nezvládl. Správní orgán I. stupně vysvětlil, z jakých důvodů k tomuto posudku nepřihlížel. Stejně tak správní orgán I. stupně zjišťoval míru zavinění M. F., když ze znaleckého posudku Ing. Pavla Winklera zjistil, že poškozený začal reagovat na vzniklé nebezpečí s největší pravděpodobností v úplném začátku pohybu automobilu žalobkyně s reakční dobou kratší než 0,8 s, tedy včas, přičemž nebylo v jeho silách střet s osobním vozidlem odvrátit. Rovněž se žalovaný v napadeném rozhodnutí vyjádřil k tomu, z jakého důvodu nepřihlédl ke znaleckému posudku Ing. Ťoupalíka ze dne 8. 3. 2018, který žalobkyně doplnila v odvolacím řízení, tj. z důvodu, že znalec opět vycházel z chybně zakresleného plánu dopravní nehody, který sama žalobkyně napadala a k jehož opravě následně došlo. Zároveň bylo z těchto důkazů zřejmé, že v důsledku dopravní nehody došlo ke zranění účastníka silničního provozu, tedy poškozeného, když na základě znaleckého posudku MUDr. Drtinové správní orgány vyhodnotily, že způsobená újma dosahovala intenzity ublížení na zdraví. Pokud došlo ke zranění, došlo též k ohrožení, neboť méně intenzivní následek je v tomto případě konzumován. Daná námitka žalobkyně tak není opodstatněná.

38. Žalobkyně namítala, že správní orgány nedostatečně zhodnotily též otázku společenské škodlivosti posuzovaného jednání.
39. Soud k tomu uvádí, že správní orgán I. stupně se společenskou škodlivostí posuzovaného jednání zabýval na straně 13 prvostupňového rozhodnutí, kde shledal, že tento materiální znak vyplývá již ze skutečnosti, že je skutková podstata přestupku kvalifikována v zákoně o silničním provozu, v daném případě je společenská nebezpečnost zvyšována zejména z důvodu závažnosti následku, kdy kromě hmotných škod došlo k ublížení na zdraví.
40. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019 č.j. 1 As 11/2019-37 se uvádí, že: „*Nejvyšší správní soud ve své judikatuře navíc setrval na názoru, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech i materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti (viz např. rozsudek ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45, či ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 - 23).*“
41. Soud shledal, že správní orgán I. stupně v odůvodnění dostatečným způsobem uvedl, z jakých důvodů považuje dané protiprávní jednání za společensky škodlivé a jaký konkrétní společenský zájem byl v tomto případě ohrožen či narušen. V kontextu uvedeného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu tak soud dospěl k závěru, že toto hodnocení společenské škodlivosti je zcela dostatečné a žalobní námitka je nedůvodná.
42. Žalobkyně vytýkala správním orgánům, jakým způsobem posoudily její námitky týkající se znaleckého posudku MUDr. Růženy Drtinové, zároveň stejně jako ve správním řízení namítala, že MUDr. Růžena Drtinová neměla k vypracování posudku řádnou specializaci.
43. Z trestního spisu soud zjistil, že znalkyně MUDr. Růžena Drtinová byla přibrána opatřením Policie ČR ze dne 5. 8. 2016 k vypracování znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, byly jí zadány otázky k posouzení zranění poškozeného, žalobkyně měla možnost podat proti tomuto opatření námitky, což neučinila, při hlavním líčení pak namítala nedostatek specializace znalkyně. Při hlavním líčení dne 9. 5. 2017 byl proveden výslech znalkyně MUDr. Růženy Drtinové, při kterém k dotazům soudu i obhájkyne žalobkyně uvedla, že má specializaci jako posudkový lékař a internista, což zahrnuje i hodnocení omezení soběstačnosti, omezení péče o vlastní osobu, otázky invalidity a následků, dle jejího názoru měla k vypracování posudku dostatečnou specializaci, protože v posudku mimo jiné též hodnotila, jak byl poškozený omezen v úkonech o vlastní osobu a v úkonech soběstačnosti a rovněž omezení v obvyklém způsobu života. Uvedla, že měla k dispozici nálezy ze dne, kdy došlo k poranění poškozeného, i z dalšího léčení, bylo třeba zjistit, jaká zranění utrpěl, což je dokumentováno lékařskou zprávou z F. n. K. V. Dále znalkyně vysvětlila, na podkladě kterých lékařských zpráv dospěla k závěru, že léčení u poškozeného trvalo déle než 1 týden, netrvalo déle než 6 týdnů a jak stanovila dobu, po kterou byl poškozený omezen v obvyklém způsobu života (minimálně 5 týdnů). Obhájkyne žalobkyně se k tomu opakovaně vyjádřila pouze tak, že znalkyně měla mít specializaci z oboru ortopedie, traumatologie, rehabilitační lékařství nebo z oboru soudního lékařství, nesdělila však

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

konkrétně žádné důvody, pro které není dle jejího názoru specializace znalkyně ke zpracování znaleckého posudku dostačující. Soud pak v usnesení ze dne 9. 5. 2017 považoval za jednoznačně prokázané, že v příčinné souvislosti s dopravní nehodou došlo ke zranění poškozeného, když toto zranění je s ohledem na délku omezení v obvyklém způsobu života možno kvalifikovat jako ublížení na zdraví ve smyslu trestního zákoníku. Z toho vyplývá, že trestní soud neměl pochybnosti o dostatečné odbornosti znalkyně, neboť jí vypracovaný posudek přijal jako důkaz prokazující ublížení na zdraví poškozeného.

44. Správní orgán I. stupně pak na námitku žalobkyně reagoval na straně 11 prvostupňového rozhodnutí, kde odkázal na stanovisko Obvodního soudu pro Prahu 2, který odbornost MUDr. Drtinové akceptoval, správní orgán I. stupně tak při hodnocení zranění poškozeného rovněž vyšel z daného znaleckého posudku.
45. K tomu je třeba dále uvést, že ve znaleckém posudku sice znalkyně v závěru jako shrnutí uvádí, že z lékařského hlediska je uvedené změny zdravotního stavu nutno hodnotit jako ublížení na zdraví, v předchozích bodech posudku však podrobně popisuje, jaká zranění poškozený utrpěl v příčinné souvislosti s dopravní nehodou, jaká je běžná doba léčení takových zranění, po jakou dobu byl poškozený omezen v obvyklém způsobu života a v čem toto omezení spočívalo, při svém výslechu v hlavním líčení znalkyně doplnila, že toto léčení trvalo s jistotou déle než 1 týden, přičemž omezení v obvyklém způsobu života trvalo minimálně 5 týdnů. Správní orgán I. stupně tedy na podkladě daného posudku a konkrétních zjištění v něm obsažených hodnotil samostatně, zda v důsledku dopravní nehody došlo u poškozeného k ublížení na zdraví, nejedná se o situaci, kdy by znalkyně činila právní závěry namísto správního orgánu.
46. Rovněž žalovaný se námitkou žalobkyně zabýval na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde podrobně uvedl, proč považoval námitku žalobkyně za účelovou a z jakého důvodu znalkyni jako osobě disponující odbornými znalostmi příslušelo hodnotit poškození zdraví poškozeného.
47. Lze tak shrnout, že žalobní námitka ohledně nedostatečné specializace znalkyně je pouze obecná, žalobkyně k ní nijak neuvádí, z jakých konkrétních důvodů trvá na tom, že znalkyně měla mít specializaci zrovna v oborech uvedených žalobkyní a proč její specializace v oblasti posudkového lékařství není k vypracování posudku dostačující. Znalečnice přitom v trestním řízení přesvědčivě vysvětlila, na jakých skutečnostech zakládá své tvrzení, že k vypracování posudku má dostatečnou odbornou kapacitu, trestní soud to nijak nezpochybnil, ani z posudku samotného nejsou indikovány pochybnosti o dostatečné kompetenci znalkyně. S ohledem na to ani soud neshledal, že by znalkyně neměla k vypracování posudku dostatečnou specializaci a tudíž by byl posudek jako důkaz nepoužitelný. Vzhledem k tomu soud považuje i tuto námitku za nedůvodnou a zároveň shledal, že správní orgány se s danou námitkou žalobkyně v prvostupňovém rozhodnutí i v napadeném rozhodnutí vypořádaly dostatečně.

48. Městský soud v Praze tedy uzavírá, že žalobkyně se svými námitkami neuspěla, v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, Městský soud v Praze proto dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
49. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 12. dubna 2021

JUDr. Tomáš Louda v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.